

De același autor

VENIN
HAREM
FRUMOASA MEA SPIOANĂ
CLEOPATRA
ANASTASIA
PERLE
TRIADA
INFERN
RĂFUIALA
BANZAI
DEMONII

Colin Falconer

OPIUM

mulțumiri Șefului Poliției, Robert Nicole, detectivului Clive Tricker, inspectorului șef Peter Ip Pan-Yuk și inspectorului Kevin Chen, care m-au ajutat dezinteresat.

Sunt foarte îndatorat inspectorului șef Trevor Collins pentru ospitalitatea și sfaturile lui oferite cu privire la organizarea raidurilor în Hong Kong.

Îi mulțumesc din nou lui Anne Mullarkey și personalului din subordinea sa, de la Biblioteca Busselton pentru că m-au ajutat să găsesc tot ce doream.

În cele din urmă, datorez mulțumiri deosebite inspectorului șef John Chetwynd-Chatwin pentru generozitatea și ajutorul său.

Le mulțumesc tuturor acestor oameni, deși cartea mea nu reflectă neapărat amintirile și părerile lor. Dacă descrierile sunt exacte, meritul este al lor, iar erorile, omisiunile și concluziile îmi aparțin.

Hong Kong, Martie, 1994

PARTEA ÎNTÂI

OPIUL AERIAN

„Am renunțat la războiul împotriva drogului, pentru războiul împotriva comunismului.

De fapt, am făcut o alegere conștientă“

– Michael Levine, fost agent DEA

1

Vientiane, aprilie 1959

Noelle l-ar fi remarcat chiar dacă n-ar fi trecut cu Packard-ul prin barul hotelului Constellation. Era revoltător de frumos, chiar și când era beat. Avea păr negru-albăstrui, pieptănat peste cap, deși o șuviță de păr îi cădea ștregărește pe ochi. Pielea lui era măslinie; avea o mustață neagră, subțire pe buza de sus. Purta un costum alb, de pânză, neobișnuit pentru Laos. Aici, numai marii oameni de afaceri și ambasadorii se îmbrăcau așa. Dar pe corsican părea la fel de natural ca și pielea lui. Sub costum, avea o cămașă neagră, de mătase.

Da, hotărî Noelle, te-aș fi recunoscut și fără această intrare dramatică.

Barul hotelului Constellation era deschis la stradă, așa că nu existau pereți care să absoarbă impactul, dar Packard-ul risipi rapid ocupanții, în majoritate corespondenți și diplomați străini plictisiți; distruse mesele și scaunele de stuf și demolă jumătate din barul de bambus. Sticle prăfuite de vermut, byrrh și rom negru căzură din rafturi și se sfărâmară pe podea.

Se lăsă o liniște mormântală.

Apoi, Baptiste Crocé se aplecă peste volan și-i făcu semn barmanului Lao, care-l privea uluit.

– Vreau un coniac mare - zise el în franceză.

Răsună un ropot de aplauze și urale din partea ziaristilor vestici, care erau de asemenea beți. Orice gest nebunesc era o diversiune binevenită. Croc se întoarse spre ei și, stând în picioare pe bancheta Packard-ului, le făcu o plecăciune adâncă.

– Imbécile - murmură însoțitorul lui Noelle. Este beat. O rușine.

Marcel Rivelini fusese ales de tatăl ei ca s-o însoțească în seara aceea. Ea nu l-ar fi ales, în nici un caz.

Era un asociat al lui Racco din Bangkok. Un om bogat, sofisticat și nesuferit. Mai era și cam de aceeași vârstă cu tatăl ei. Nu ar fi deranjat-o atât de mult dacă ar fi fost înzestrat cu simțul umorului, își spuse ea. Faptul că un om are bani și experiență nu înseamnă neapărat că este și un însoțitor plăcut. Nici măcar în Vientiane.

În momentul acela, o zări corsicanul. Ridică paharul de coniac în semn de salut și coborî din Packard. Apoi își croi drum, cam nesigur, spre ea. Noelle îl simți pe Rivelini încordându-se.

Va fi interesant.

– Îmi faceți plăcerea să-mi acordați acest dans?

Noelle zâmbi.

– Dar, monsieur, nu este nici o muzică.

– Nu contează, mademoiselle. Nu doresc decât plăcerea deosebită de a ține o femeie tânără și superbă în brațele mele.

Rivelini se ridică și-i trase un pumn în bărbie. Corsicanul căzu pe spate, rupând încă o masă de trestie.

Ziaristii din jur șuierară dezamăgiți.

Noelle se ridică.

– Îmi pare rău că te-a ofensat - îi spuse Rivelini.

Apoi, fără să înțeleagă de ce, Noelle îi aruncă Pernod-ul în față. El scoase o exclamație de surprindere și se holbă la pata care se mărea de pe cămașă. Ziaristii se entuziasmară din nou.

– Cățea - murmură Rivelini.

Noelle îl împinse în piept, mai tare decât ar fi vrut.

Acesta căzu pe spate, cu picioarele bălângănindu-se în aer și ateriză între mese. Urlă, agățându-se de genunchiul pe care și-l răsucise în cădere.

Noelle se întoarse spre corsican.

– Te simți bine? - murmură ea.

Îi sângera buza. Își pipăi gura cu limba.

– Lipsește vreun dinte? - zise el.

– Ai avut noroc că nu te-a ucis. Este un gangster din Bangkok.

– Uite, mi-a mototolit costumul, ticălosul!

– Ține-te de mine. Te ajut să te ridici. Ești beat.

– Doar puțin.

Când întinse mâna o trase spre el.

– Dar nu atât de beat, încât să nu știu că am întâlnit cea mai frumoasă femeie din Asia.

– Intră la loc în mașină.

Rivelini se ridică în picioare. Genunchiul nu reuși să-i susțină greutatea și se sprijini de masă.

– Unde te duci?

– Îți mulțumesc pentru această seară veselă, Marcel - zise ea și-l ajută pe corsican să se suie în Packard.

Apoi, în uralele ziaristilor, se urcă la volan și ieși din bar.

Noelle conducea mașina încet, pe străzile întunecate. Uneori, câinii și porcii dormeau în mijlocul drumului. Noaptea era caldă și mirosea a fructe coapte și motorină.

Corsicanul își sprijini capul de spătarul scaunului și scoase un pachet de Gitanes. Își aprinse una și o lăsă să atârne de buza de jos. Gemu.

– Te simți bine? - îl întrebă Noelle.

– Mă doare puțin capul, atâta tot.

O privi și rânji cu dinții lui albi sclipind în noapte.

– Îți place cum seduc femeile? Le las să lupte pentru mine și apoi să se ofere să mă ducă acasă.

– Aceasta nu este seducție - zise Noelle. Încotro?

– La Bungalow.

Fusese sigură. Era un hotel, la mai puțin de o sută de yarzi depărtare, care se numea de fapt Settha Palace.

– Ai fi putut să mergi pe jos. De ce nu mi-ai spus?

– Sunt beat, dar nu nebun.

Când ea întoarse mașina pe stradă, bărbatul scoase o batistă de mătase din buzunarul jachetei și-și șterse ușor buza.

– Te culci cu mine astă-seară?

Noelle se înroși până la rădăcina părului.

– Dacă n-ai fi deja băut, ți-aș rupe nasul! - șuieră ea.

Luă o mână de pe volan și-l plesni peste față. Regreta deja gestul impetuos de la Constellation. Iată unde putea duce plictiseala!

– Ce crezi că sunt? O târfă?

– Nu, nu cred asta. Absolut deloc. Cred că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Îi zărea fața la lumina emanată din bordul mașinii. Rânjea.

– Cum te cheamă? - zise ea.
 – Sunt Baptiste. Baptiste Crocé.
 – Ei bine, domnule Crocé, o să te trezești de dimineată și o să regreti foarte mult ce-ai făcut azi-noapte.
 – Nu cred.
 – Probabil că or să te închidă pentru pagubele pe care le-ai făcut. Unde îți era capul? *C'est fou?* Conduci întotdeauna în asemenea hal?

– Doar când sunt foarte beat.
 O mângâie pe braț cu dosul palmei.
 Îl respinse.
 – Nu face asta.
 – Îmi vine foarte greu să mă abțin. Ai o piele atât de catifelată. Dacă nu te culci cu mine, vrei să te măriți cu mine?

Ajunseră la *Settha Palace*¹. Nu era un palat, ci o veche casă colonială, căzută în paragină. Noelle trase în față. Câțiva oaspeți, în majoritate tineri diplomați străini, ieșiră să se holbeze la ei. Ce plictiseală domnește în Vientiane, se gândi ea. Un bărbat cu buza însângerată și o femeie la volanul unei mașini americane rablagite vor fi principalul subiect de discuție la micul dejun de mâine.

– Spune-mi, domnule Crocé, cu ce te ocupi? Ești cumva diplomat?
 – Mă port eu ca un diplomat?
 – Nu, ca să fiu sinceră.
 – Sunt pilot.
 – Pilot?
 – Am fost cel mai mare erou al văzduhului în războiul cu Viet Minh. Acum am propria mea linie aeriană Wattay Air. Poate ai auzit de ea.
 – Nu, n-am auzit. Și mă mir că poți convinge pe cineva să se suie în avion cu tine. Sunt curioasă cum aterizezi. Dă-râmi cumva și ușile aeroportului?

– Depinde, dacă sunt beat sau nu.
 Noelle zâmbi.
 – Noapte bună - zise ea.
 Se dădu jos din mașină și se îndreptă spre șirul de *siclos* parcate pe partea cealaltă a trotuarului. Șoferul dormea pe bancheta din piele. Lovi cauciucul să-l trezească. Omul tresări. Frecându-și fața, se urcă pe scaunul bicicletei sale.

Crocé ieși împleticindu-se din mașină și alergă după ea.
 – Așteaptă. Nu poți pleca. Nici măcar nu știu cum te cheamă!

¹ Palat (engl.) (*n.t.*)

– Bardot. Brigitte Bardot. Iar data viitoare când vei dori să faci dragoste cu mine, ai grijă să fii treaz. Ai înțeles?
 Crocé privi *siclo*-ul dispărând în beznă. Rânji. Ei bine, se gândi el, am câștigat runda asta.

2

Rocco Bonaventure stătea în balconul vilei sale, luându-și micul dejun compus din ouă și orez. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu o coamă de păr cărunț și o barbă grizonată. Părul lui era pieptănat pe spate, descoperindu-i fruntea înaltă bronzată și atârnându-i la ceafă, peste guler. Când se odihnea, părea liniștit și bonom. Dar mâinile îi dezvăluiau adevăratul caracter. Erau mâini de luptător mari, cu degete groase, acoperite cu păr care ieșea pe sub manșetele cămășii sale albe. Avea inele de aur, butucănoase, pe fiecare deget.

Stătea liniștit, privind femeile Lao grăbindu-se de-a lungul arcadei verzi a șoselei, cu copiii legați în șaluri la spate și purtând pe cap coșuri de trestie pline cu legume.

Un stol de bătlani zbură din ceață și se așează în orezăria care străjuia șoseaua.

Se gândea la Noelle.

Rivelini îi spusese cum se comportase seara trecută. Era revoltător. Îi tremurau mâinile când își luă ceașca cu cafea. Fetele erau un blestem pe capul omului. Nu erau bune de nimic, decât să-ți faci necazuri. Iar Noelle îi provoca mai multe necazuri decât era normal. Călugărițele de la mănăstirea *Les Oiseaux*, din Saigon, o descriuseră măgulitor drept „o fată voluntară“.

Era puțin spus, hotărî Bonaventure.

Sorbi din cafea și se strâmbă. Imposibilă țară. Nu găseai lapte proaspăt pentru *café au lait* și n-aveai cum să-ți ferești fiica de aventurieri și idioți.

Cum putea să-l pună în asemenea situații? Marcel Rivelini era nepotul unui om pe care era încântat să-l numească prieten. Iar ea îl umilise în fața unei cafenele pline de ziariști străini și îl accidentase în asemenea hal, încât nu se mai putea da jos din pat. I se umflase genunchiul ca un pepene.

Noelle!

Ca și când n-ar fi avut și așa destule probleme! Anul trecut, Statele Unite își retrăsese ajutorul economic, forțase guvernul de stânga să demisioneze și își pusese propriul om la putere, așa cum făcuse cu Diem în Saigon, cu patru ani în urmă. De data aceasta, Bonaventure nutrea ceva

mai multă simpatie față de cauza americană. Știa că guvernul comunist n-ar fi privit cu bunăvoință afacerile sale. Cineva trebuia să-i oprească și acela ar putea să fie foarte bine Eisenhower. Dar în ianuarie, primul ministru Phoni Sananikone ceruse Adunării Naționale puteri excepționale pentru a negocia cu rebelii și se raportaseră și mai multe lupte la frontiera de la Saru Nena. Pentru Rocco Bonaventure erau vești îngrijorătoare, deși previzibile.

Propriul său Air Laos trecea drept o operațiune autorizată. Transporta marfă și pasageri - mai ales spioni și misionari - într-o țară muntoasă și greu accesibilă. În nordul Laos-ului existau puține șosele, care nu erau de fapt decât niște poteci care străbăteau jungla plină de tigri și șerpi veninoși. În toată țara existau mai puțin de o mie de telefoane, iar transportul aerian juca un rol esențial în dezvoltarea națiunii.

Dar nu această afacere legală și modestă îl ținea pe Rocco Bonaventure în Laos. Nu profiturile cinstite îi asigurau flota Beechcraft, vila din Saigon și lingoul de aur depozitat la Banque de l'Indochine. Și nici nu explica zborurile săptămânale ale companiei Air Laos la Bangkok în timpul recoltelor de mac din primăvară.

Adevărata afacere a lui Rocco Bonaventure era opiu.

Apariția lui Noelle îl trezi din gânduri. Se pare că hotărâse să-l onoreze cu prezența ei la micul dejun. Părea radioasă, fir-ar ea să fie. În stilul femeilor nobile laoțiene, purta lanțuri de aur la mâini și la gât, un *pao sin* tradițional de mătase și o curea lată de argint la talie. Noelle era una dintre puținele femei vestice cunoscute de Bonaventure care adopta obiceiuri estice, ca să-și accentueze frumusețea ei naturală. Și este într-adevăr frumoasă, se gândi el. Al dracului de frumoasă. Iar în dimineața aceasta avea o culoare deosebită în obraji, pe care n-o mai remarcase până acum.

Va trebui s-o mărit cât mai repede.

– *Papa, tu est troublé?* Pari îngrijorat.

– Sigur că sunt îngrijorat - tună el. Am auzit de la Marcel ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Ea îi zâmbi dulce și se așeză la masă.

– Unde este Marcel?

– Ia micul dejun în camera lui.

– Este caraghios să vezi un bărbat bosumflat, nu-i așa?

Imposibilă fată. Ar fi vrut să fie o fetiță și s-o bată la fund. Dar nici atunci nu făcuse asta. Se purtase cu el la fel de autoritar ca și acum.

Noelle luă o bucată de papaya în furculiță.

Se uită urât la ea.

– Ei? - zise el în cele din urmă.

– Da, papa? - îl întrebă ea mirată.

– Ce ai de spus?

– Despre noaptea trecută? Oh, n-a fost nimic, n-ai de ce să te îngrijorezi.

– Nimic? N-a fost nimic? Vrei să nu mă îngrijorez când fiica mea se poartă ca o târfă?

Văzu că o jignise și regretă imediat că-și ieșise din fire.

– Nu sunt o târfă, papa - zise ea blând, plină de demnitate.

– Știu asta, îmi pare rău - spuse Bonaventure, uimit că se scuzase.

Cum reușise să-l facă să se arate atât de spășit?

– Dar cum ai vrea să reacționez, când propria mea fiică se poartă așa?

Ce părere crezi că și-a făcut Marcel despre tine?

– Marcel este plictisitor.

– Spune că l-ai lovit și apoi ai plecat cu mașina cu un cowboy.

Noelle chicoti acoperindu-și gura cu dosul mâinii, ca o școlăriță. Ce enervantă era!

– Nu l-am lovit. Poate că l-am împins doar.

– Și celălalt gentleman.

– Nu este un gentleman, papa. Dar nu-i nimic. Am fost foarte atentă.

Lui Bonaventure îi pieri pofta de mâncare. Își aprinse o țigară și își privi fiica. Probabil mama ei - Dumnezeu s-o aibă în pază - și sângele de țaran care-i curgea în vene îi dăduseră atâta tărie de caracter. Și, într-o anumită măsură, era și el vinovat fiindcă o răsfățase.

Noelle semăna perfect cu Anne-Marie și poate de aceea fusese prea blând cu ea.

– Gentleman-ul acesta, care nu prea este un gentleman - știi cine este?

Încercă să vorbească serios.

– Îl cheamă Crocê. Este pilot. Atâta tot.

– Crocê!

– Îl cunoști?

– Știu toți piloții din Indochina. Este treaba mea să-i cunosc.

Suflă un fum albăstrui de țigară.

– Crocê! Ce Dumnezeu te-a apucat să te porți așa?

– M-a fascinat.

– Te-a fascinat?

Respect pentru oameni și carti

Noelle își turnă niște cafea din ibricul de argint și o bău neîndulcită. Apoi își șterse buzele cu un șervețel de pânză. Ochiul ei erau mari și inocenți.

– Ce știi despre el?

– Este fost pilot al Air Force, rămas după Dien Bien Phu. A lucrat timp de câteva luni pentru un mic avion de marfă, la Bangkok, dar l-au concediat pentru că nu se puteau baza pe el. Nu se puteau baza? Asta pentru că bea. Când a venit în Laos, a vrut să lucreze pentru mine. I-am spus că nu aveam de gând să-mi dau avioanele pe mâna cowboy-ilor. Până la urmă a făcut rost de bani și a cumpărat un Cessna, împreună cu un alt tânăr pe nume Jean-Marie Pepin. Are o reputație proastă, de fustangiu și cartofor.

Noelle zâmbi.

– Sună prea bine ca să fie adevărat.

– Nu mă ironiza, Noelle.

Îl bătu pe obraz.

– Papa, trebuie să ai încredere în mine. M-am distrat și eu puțin. Sunt plictisită. N-am ce face aici. Ce-ai vrea să fac? Să stau să adun orez ca țărăncile?

– Poate că ai nevoie de un soț.

Își netezi o buclă rebelă, căzută pe obraz.

– Poate. Dar nu cu Marcel Rivelini. Aș prefera să intru la mănăstire.

– M-am gândit la altcineva.

Fata râse.

N-ai decât să te amuzi, se gândi Bonaventure. Dar, uneori, cred că este singura soluție. Altfel cum aș putea să te țin în frâu, drăcușorul meu?

Peste câteva ore, Jean-Marie ateriză cu Cessna-ul său la Aeroportul Wattay și se îndreptă spre hangarele din capătul opus al pistei. Louis Jourdain, unul dintre piloții de la Air Laos, meșterea la motorul avionului său Beechcraft. Îi făcu cu mâna lui Jean Marie.

– Presupun că ai auzit de prietenul tău? - îl strigă Jourdain.

– Am rămas peste noapte la Phong Saly.

Jourdain își șterse mâinile cu o cârpă.

– Deci, nu știi?

Jean-Marie își stăpâni un geamăt.

– Ce-a mai făcut?

– Nimic, decât că a intrat cu mașina în barul The Constellation. Era beat, bineînțeles.

– *Merde alors!*

– Dar asta nu e tot. Ghici, cine era acolo?

– De Gaulle?

– Noelle Bonaventure. Și ce crezi că a făcut - l-a dus până acasă cu mașina.

Jean-Marie își trecu degetele prin părul său blond, buclat. *Imbecile!* Idiot! Își pierduse mințile când se asociase cu un om ca acest Crocé. Era un pilot bun, dar țicnit.

– Ce s-a întâmplat?

Jourdain ridică din umeri.

– Crezi că a regulat-o?

– Nici măcar Baptiste nu-i atât de nebun.

– Ba este.

– Îți mulțumesc că m-ai prevenit, Louis.

Jean-Marie se întoarse spre șosea, unde văzu un taxi parcat sub un copac. Taxiul era de fapt un jeep din al doilea război mondial. Ușa din dreapta șoferului era ruptă și prinsă cu o jartieră roz. Semn rău, în situația de față, se gândi Jean-Marie. Îl trezi pe șoferul laotian care dormea pe scaunul din față, și-i spuse să-l ducă la The Settah Palace.

Drumul până în oraș se desfășură fără incidente. Singurele obstacole fuseră câțiva bivoli de apă, care ieșiseră pe șosea din *paddis* și o mână de căruțe trase de boi, întorcându-se de la piață. Șoseaua intra în Vientiane de-a lungul unei arcade de copaci înfloriți.

Cuibărită pe câmpia joasă cultivată cu orez a Nrekong-ului, ca-pitala Laos-ului era un oraș rural adormit. Majoritatea caselor erau făcute din lemn de santal, stuf și bambus, construite pe bucăți de tec, înconjurate de șipci de copaci de mango, cocotieri sau bananieri. Pui și porci negri tuci trăiau sub case. Temple mari, de lemn în formă de pagode, se înălțau peste tot. Automobilele reprezentau încă un punct de atracție.

Centrul comercial era alcătuit din trei străzi paralele, cu magazine dărăpănate, cu un singur etaj, oferind o gamă bizară de mărfuri. Negustorii indieni vindeau sari și costume bărbătești, în timp ce ma-gazinele chinezești vindeau tricouri Roy Rogers, ierburi uscate și conserve cu paté de găscă.

– *La Baraque Indienne* - zise șoferul în franceză - Bungalow-ul.

Settah Palace - sau Bungalow-ul - avea aerul ușor decăzut al unei mătuși bătrâne, înconjurată de fotografii din tinerețe. Dacă ar pleca toți locatarii, grădinile ar invada vila în câteva săptămâni, se gândi Jean-Marie.

Respect pentru oamenii și cărți

Mușchiul crescuse din belșug pe acoperișul lung, cu frontoane, iar copacii din pădure creșteau sălbatic, întinzându-și crengile ca niște degete întrebătoare spre fațadă.

Intră. Era imediat după prânz și băieții se adunaseră ca niște pisoi pe patul dublu din hol, sub o pânză ruptă, care să-i apere de țăntari. Patru membri din personalul hotelului, stăteau la bar. Un telefon negru suna în celălalt capăt. Îl priveau detașați ca pe un animal de la grădina zoologică. N-avea de gând nici unul să răspundă.

Un ziarist britanic dormea pe un scaun de trestie, palid și deshidratat în costumul său alb, tropical, cu un ziar *Lao'Presse* deschis în poală. Îi căzuse capul pe spate și i se deschisese gura, în timp ce o muscă dădea târcoale în jurul buzelor sale.

Îl găsi pe Crocé în grădina din spate, sub un copac stufos, în aparență adormit, într-o mică împrejmuire făcută de cineva din mii de sticle de bere. Purta o cămașă albă și pantaloni albi de pânză călcați la dungă. Singurele semne ale activității sale nocturne erau cearcănele de la ochi și obrajii nerași. Jean-Marie se înfuria să-l vadă proaspăt ca o stea de Hollywood, chiar și când era mahmur.

– Idiotule - zise el.

Crocé deschise ochii.

– Jean-Marie, tu ești? Cât e ceasul?

– Este timpul potrivit să-ți bagi mințile în cap. Apropo, te doare?

– Da, puțin. Și uită-te aici.

Îi arătă buza umflată și crăpată.

– *Un espèce de con*¹ m-a lovit.

Își scoase ochelarii de soare și se uită la prietenul său.

– Presupun că ai aflat.

– De-abia aterizasem de două minute, când mi s-a povestit. Unde este mașina mea?

– Mașina ta este bine. Nu s-a stricat.

– Dar barul? Cum o să plătești pagubele?

Crocé își puse la loc ochelarii de soare.

– Nu te îngrijora. O să găsec eu ceva.

– *Tu es con*². Știi cine era fata?

– Noelle Bonaventure.

Jean-Marie se trânti pe un scaun lângă el.

¹ ticălos (fr.) (n.t.)

² ești tâmpit (fr.) (n.t.)

– Da, Noelle Bonaventure! *Merde*¹. Tatăl ei este *un vrai monsieur*², unul dintre cei mai mari gangsteri din Indochina. O să te trezești cu gâtul tăiat, dacă te joci cu acești oameni!

– Nu mă joc, Jean-Marie!

– Atunci ce faci?

– Știi ce am auzit zilele trecute? Că vietnamezii intenționează să redeschidă comerțul cu opiu. Or asta înseamnă mult pentru cineva! Poate ar fi timpul să formăm o alianță strategică.

Jean-Marie îl privi fix, uluit pe moment, înainte să-și dea seama la ce se gândea Crocé.

– Ești nebun! Dacă te apropii de fiica lui, o să-ți taie gâtul!

Ridică din umeri.

– Poate. Vrei să te miști puțin spre dreapta? Încerc să mă bronzez și-mi stai în soare.

3

Noelle stătea la fereastră, ascultând ritmul nopții, ciripitul din ce în ce mai cadentat al cicadelor ce creștea, pentru ca apoi, să scadă din nou. Mai erau două luni până să vină musonul, dar umiditatea devenise deja apăsătoare, umezindu-i pielea.

„La vie en rose“ răsuna la gramofon: Edith Piaf. Noelle își strânse brațele în jurul ei și se gândi la corsicanul în costum alb.

– Baptiste - murmură ea.

Ce fermecător, viu și periculos. Dorise să se culce cu ea și-i spusese pur și simplu! O parte din ea era revoltată, dar alta...

Dar era imposibil. Tatăl ei nu i-ar permite să-l vadă din nou.

Se uită în oglindă. Bluza bleumarin îi accentua ochii violeți. Purta părul liber, lăsându-l să cadă în bucle. Îl dădu peste umeri. Era conștientă de frumusețea ei și o enerva. Ce rost avea să fii frumoasă, dacă nu exista nimeni să te admire? Papa avea dreptate, se gândi ea. Îmi trebuie un soț.

Dar unul ales de mine.

Rivelini se întorsese posomorât și schiopătând la Bangkok, și în dimineața aceea tatăl ei plecase la Saigon, lăsând-o singură în vilă. Încă o noapte tropicală lungă și plictisitoare. Neliniștea pe care o resimțea era aproape ca o durere fizică. Voia să iasă, să flirteze. Poate dacă s-ar întoarce în Franța...

¹ rahat (fr.) (n.t.)

² un adevărat domn (fr.) (n.t.)